

ты и най-послѣ полянкѣ-тѣ; и пакъ обратно, кога ся отдалечява, испрѣвъ загубва лице-то на полянкѣ-тѣ, послѣ полы-ты на планины-ты, послѣ срѣдѣ-тѣ, и най-послѣ връха. Причина на това явленіе не може бы друга токо облость-та на Земя-тѣ, на коя-то нагрѣбена-та равнина испропада между виждано-то нѣчто и око-то на глѣдателя. Ако земя-та бѣше площъ както $\alpha\beta$ (чрѣт. 3), явно е что планина $\alpha\phi\kappa$, отъ коя-то за примѣръ ся отдалечяваме камъ $\epsilon\eta\iota\beta$ като си отїивае, щяше ся заглѣдва по-малкѣ по причинѣ на мѣрканіе-то; а щяхме иж глѣдаме отъ връха до полы-ты цѣлѣ доклѣ стигне толко си малка, что-то да не може вече да иж распознава око.

10. Тая сѣща облость на Земя-тѣ (чрѣт. 2) е оная, която опира поглѣда ни, кога намѣрвани въ растворено мѣсто глѣдаме на-сѣдѣ, и образува около насъ единѣ кръгъ, кой-то въспира поглѣда ни да ся распространи по-надалечъ. Тоя кръгъ ся нарича Оризонть, и може отъ еднѣ странѣ да ся распространява, а отъ другѣ да ся опира спорѣдъ наше-то положеніе или прѣмѣстваніе, на такъвъ начинѣ, что-то мы сме всякога въ центра му. Точка-та на Небо-то дѣто ся срѣща въ тоя центрѣ, и пада слѣдъ това на-право възъ главѣ-тѣ ни δ , наричяся Зенитѣ, а пакъ друга-та дѣто стои діаметрално ней — Надирѣ.

11. Друго второ доказателство за облость-тѣ на Земя-тѣ имаме прѣмѣстваніе-то, което на всички-ты звѣзды, и най-паче на Полярнѣ-тѣ (2), вижда пѣтникѣ отъ Сѣверѣ камъ Югѣ. На-истинѣ, ако той пристѣпа на-напрѣдѣ камъ Сѣверѣ, вижда Полярнѣ-тѣ звѣздѣ да ся въздвигатъ повыше отгорѣ на оризонта, и всякога това въздвиганіе става сравнено съ пѣтя, когото той прави като напрѣднува; ако на-противъ пристѣпа камъ Югѣ, Полярна-та звѣзда ся снижява малко по малко, и ако той си послѣдва пѣтуваніе-то и настане до α , достигнува до края да иж не вижда вече. Отъ това второ я-